„Denk je, dat hij het is, Dectar?”
„Het is anders niet mogelijk, Venry. De meesters kunnen mij in alles volgen, maar hier weten zij niets van af. Is het niet prachtig? Soms komen er menschen tot mij, die eenzelfde ziekte hebben gehad en die zeiden mij, dat zij daaraan zijn gestorven. Zij maakten mij duidelijk, hoe al deze kruiden te gebruiken zijn, maar ik moet toch door mijn eigen krachten genezen. Zij brengen mij vreugde en geluk, ook voor de zieken en weten heel veel van ziekten. Nu zijn zij hier niet aanwezig. In langen tijd heb ik hen niet gezien en dat is mijn eigen schuld.”
„Waarom, Dectar?”
„Wel, beste Venry, ik ben zeer eigenwijs, want ik wilde hen niet meer zien. Hun groote geluk maakte mij maar droevig. Als ik hen zie in hun stralend licht, dan schrei ik van verlangen en ben dan niet goed meer voor mijn werk. Om hen te zien en al dat geluk te moeten volgen, daarvoor moet je heel sterk zijn. Je gaat dan vergelijkingen maken en dat is verkeerd. Zij zijn verder dan ik ben en ik moet dat aanvaarden. Ik ben dan droevig, dat zij alles bezitten en ik niets. En toch ben ik heel rijk, bezit mooie gaven, maar hun geluk is zoo machtig. Kunt je dit voelen, Venry?”
„Ja, Dectar.”
„Al die menschen zijn bijna nooit alleen, steeds zie ik hen samen. Je begrijpt het zeker wel, het zijn tweelingzielen. Ze zijn op weg en leven in de ruimte en kunnen heengaan waar zij willen en bezitten alles. Zij zweven over de aarde en zien naar ons menschen, die van al dat geluk niets bezitten. Daarnaar ga ik verlangen, beste Venry, en heb zoo hevig verlangd, dat ik hen niet meer wilde zien.
Zie je, Venry, het is heel zwak van mij, maar ik ben nu eenmaal niet anders. Zij zien veel meer dan wij denken te kennen. En dat is heel natuurlijk, want zij zeggen, dat zij aan alle ziekten gestorven zijn, hiermede willen zij zeggen, dat al die menschen daar leven en dat een ieder eigenlijk een andere ziekte heeft beleeft. En daar zien zij door het leven heen; zij zien de ziekten op aarde duidelijk voor zich, doch in anderen vorm dan wij ze

zien, die deze gaven bezitten. Maar je weet het, als je buiten je lichaam bent, dan zie je alles, het begin en het einde van een ziekte en dat moeten wij hier kunnen zien.
Hun geluk is onbeschrijflijk. Als ik mijn best doe, zoo zeggen zij, zal je ook dit geluk ontvangen. Nu weet ik, dat zij de waarheid spreken en niet meer kunnen liegen of bedriegen, want zij leven in het licht. Eén van hen was een kracht, die mij hielp, Venry.”
„En ken je nu die kracht, Dectar?”
„Maar natuurlijk, het is je leider, die al jaren heeft gewacht en mij ook daarin heeft geholpen.
Ik zal haar nu in slaap brengen en dan gaan wij verder.”
Dectar zette zich naast de zieke vrouw neer en nam haar hand in de zijne. Uit zijn mooie diepe oogen zag ik licht komen en de

vrouw zonk spoedig in een diepen slaap. Hij dekte haar toe en zei: „Rust, mijn kind, morgen ben je beter, in den tijd dat je slaapt zijn de wonden geheeld.”
Wij gingen heen.
„Weet je, Venry, hoelang zij moet slapen en wat ik thans moet doen?”
„Slaapt zij tot morgen, Dectar?”
„Ja, en ik zal haar blijven helpen.”
„Het is prachtig, je blijft toch één met haar?”
„Toen ik naast haar zat, Venry, maakte ik mij één. Zij moet nu slapen, want ook ik ben thans in slaap.”
„Je splitsing is volkomen, Dectar!”
„Als ik genees, Venry, ben ik gereed. Ik zou op deze wijze vele menschen kunnen laten slapen en toch mijn ander werk doen, want ik blijf één met hen. Ik kan praten en andere dingen doen, mijn concentratie gaat echter door, staat voortdurend op haar ingesteld en dat blijft zoo, totdat ik wil dat zij wakker wordt. Morgen zijn de wonden beter en is dat samentrekken voltooid. Dat veroorzaakt hevige pijnen en verzwakt haar. Nu ontvangt zij nieuwe krachten, alléén door den slaap. Wij kennen immers al die overgangen in den slaap. Welnu, ik blijf met haar daarin en blijf toch bewust. Weet je wie mij dit heeft geleerd, Venry?”
234
„De meesters van Isis?”
„Neen, lieve vriend, je leider.”
„Je bent dus heel lang met hem verbonden, Dectar?”
„Hij moet wachten, Venry, en zich voor alles gereed maken, daarom zijn wij ook één. De meesters kennen al deze mogelijkheden, maar hierin ligt toch nog een kracht, waarvan zij niets weten. De meesters denken, dat zij het zelf zijn; ik aanvaard heel gaarne die wijsheid en laat mij dan gaan, geef mij in alles over. Maar dat mag niet, ik zelf moet alles kunnen verantwoorden want iedere ziekte wordt opgeschreven. Als de kracht in die andere wereld leeft, dan behoort ze ons niet toe. Voel je, Venry, waarom zij het willen? Zij willen niet afhankelijk zijn. Kom, wij gaan hier binnen.”
Wij betraden een andere hut, maar werden eerst bij een zieke geroepen, die van ver naar hier was gebracht, omdat men wist, dat Dectar zou komen. Het was een oude man. Een insect had hem gestoken en hij huilde van de pijn. Dectar ging naar hem toe en kalmeerde hem. Zijn rechterbeen was opgezwollen en blauwzwart gekleurd. Dectar zei tot hem: „Ik zie, dat gij te lang hebt gewacht, waarom bent u niet naar Isis gekomen?”
De man wilde zich verontschuldigen, doch Dectar ging daar niet op in, wan hij doorzag hem en zei: „Ik zal u helpen, maar gij moet nooit meer leugens vertellen, of de demonen komen in u.”
Eerst smeerde hij het been met een sterk ruikende zalf in. Dan concentreerde hij zich op de ziekte. Zijn handen bestraalden het been en ik zag dat het onder zijn handen dunner en dunner werd, totdat het been zijn normalen vorm had aangenomen. In korten tijd genas Dectar deze ziekte, welke een vergiftiging bleek te

zijn. De man schreide van geluk en wilde Dectar beloonen, doch daarvan wilde deze niets weten.
Het been was genezen en de man wandelde naar huis terug. Toen gingen wij naar een andere zieke; een vrouw van middelbaren leeftijd. Zij was door een slang gebeten en in haar organisme waren stoornissen ingetreden. Dectar vertelde mij van haar ziekte en hoever hij was gevorderd.
„Ik ben nu zoover, beste Venry, dat ik heden het gif dat nog in

haar is kan verwijderen. Natuurlijk is het reeds gedood, maar er zijn organen aangetast en die worden in hun werking belemmerd. Het gif heeft een verlammenden invloed in de darmen achtergelaten. Ik moet haar nu eenige kruiden geven.”
Dectar gaf haar die kruiden en wij gingen weer verder.
„Al deze kruiden, Venry, zijn in Ardaty’s tuinen gegroeid. Deze zuiveren haar bloed en brengen die verlamde organen weer in werking. Ardaty heeft al deze kruiden gekweekt en dat duurde jaren, doch ze zijn thans in ons bezit. Hij bezat dit meesterschap en de zieken genezen daardoor. Maar straks, wanneer de kruiden in werking zijn, gaat mijn werk eerst beginnen. Ik volg dan de kruiden door het geheele lichaam en breng ze door mijn zien en concentratie naar de plaats waar de ziekte woekert. Alleen door mijn zien, de kruiden en mijn kennis van de ziekte, Venry, is deze genezing mogelijk. Aanstonds krijgt zij vreeselijke pijnen door de kruiden, maar ik zal haar ook laten inslapen. Doordat er nu werking komt, die genezing beteekent, voelt zij pijn. Ik weet hoelang die pijn duren kan, en laat haar al dien tijd slapen. Want in haar slaap is het organisme niet op volle kracht, maar komen toch die organen tot rust, doch het organisme moet zich in vol bewustzijn herstellen. Bij andere zieken is dat weer heel anders en moet ik weer andere maatregelen treffen.”
Dectar ging naar de zieke en toonde mij, hoe hij haar had genezen.
„Zie je, Venry, door de kruiden is dat tevoorschijn gekomen, maar ik zelf bracht het buiten het lichaam. Zij zal nu spoedig inslapen en wij gaan verder.”
Onderweg naar een andere zieke werden wij door een ouden man aangehouden, die aan Dectar vroeg: „Meester Dectar, de Goden voeren mij op uw pad, kunt gij mijn vrouw genezen? Zij doet zoo vreemd, al eenige dagen ken ik haar niet meer terug. De Goden zonden mij tot u.”
„Ga ons voor, mijn beste.”
De man bracht ons naar zijn woning. Onderweg daarheen zei Dectar: „Heb je gezien, Venry, dat hij het niet zelf was, die tot ons sprak?”

Dectar1 s groote genezende gave.
Weldra waren wij buiten. De aardbeving had verschillende gebouwen en huisjes omver geworpen, maar ons huis was in de aarde verdwenen. Dectar vertelde mij, dat men met het opbouwen was begonnen.
Ik droeg de vele kruiden en oliën, die hij noodig had. In een armoedige hut traden wij binnen. Op een bed lag een jonge moeder; haar geheele lichaam zat vol zweren. Dectar stelde haar door een paar vriendelijke woorden gerust. De zieke keek naar mij, doch mijn gezicht was onder de kap verborgen, alleen de geleerde priesters mochten hun gelaat laten zien. Dectar was in den geheelen omtrek bekend. Hij zei tot mij: „Wij spreken van gevoel tot gevoel, Venry. De zieke mag ons niet hooren, doch de meesters kunnen mij volgen. Wanneer wij dus vertrouwelijk
230
spreken, dan doen wij dat vanuit de ruimte, maar wanneer het een zieke betreft, stel ik mij voor de meesters geheel open. Kom nu hier bij mij en zie."
Dectar bestraalde het geheele lichaam en ik zag, dat een blauwachtig waas oploste. De zieke kon hier niets van zien. Ik voelde, waarvoor dit was, doch Dectar zei: „Je hebt het reeds gevoeld, Venry, waarvoor dit noodig is. Het is een astrale bescherming, waardoor de uitbreiding tot stilstand wordt gebracht."
Nu wreef hij haar met een zachte olie in. Daarna behandelde hij de huid en smeerde een kruidenzalf om de wonden.
„Je voelt het zeker wel, Venry, waarom ik om de wonden heenga?"

Dit was een schoonheid en geestelijk bezit, die in geen vergelijking stond met die op aarde.
„Myra!” hoorden wij hem roepen, dit was het oogenblik van
367
haar komst. Met een vreugdekreet, die al zijn liefde en gelukzaligheid vertolkte, ging hij in zijn ziel over en dit één-zijn bracht hun de stilte, een stilte, die des hemels was, die alleen door bewuste zielen, maar in diep stilzwijgen, kan worden gevoeld. Hierin kon men alléén voelen en die gevoelens waren machtig en diep en hun één-zijn heilig.
„Myra, mijn geluk, mijn ziel. Oneindig dankbaar ben ik de Goden, die ons deze genade hebben geschonken, dat wij elkaar nog eenmaal mogen zien, voordat ik mijn verdere levensweg moet bewandelen. Je liefde zal mij de kracht schenken alle leed en verlangens te dragen, die mij in mijn nieuw stoffelijk gewaad zullen opwachten.
Wellicht ben ik dan onbewust, maar toch zal ik voelen, duidelijk zal ik die gevoelens herkennen. Er zullen oogenblikken zijn, dat mijn hart vol is van geluk, maar ik zal dan niet weten waarom ik zoo gelukkig ben. Maar dan ben jij het, lieve Myra, alléén jij, die mij dat geluk laat voelen, zooals wij het ook in dit leven hebben mogen beleven. Alle leed en smart zal ik dan kunnen dragen en mijn last zal niet zoo zwaar zijn.
Myra, de Goden willen het. Nog is die tijd niet gekomen, dat wij bij elkaar mogen blijven, maar die tijd zal komen, lieve Myra, en dan zijn wij eeuwigdurend bijeen. Dan worden de hemelpoorten voor ons geopend en gaan wij „in” en worden daar ontvangen. Wij zullen omringd zijn door hen, die ons waarachtig liefhebben en wij ontvangen dan geluk en de eeuwigdurende gelukzaligheid.
O, mijn lieve Myra, als alle menschen dit wilden begrijpen, zij zouden voelen dat alle leed voorbij gaat en dat zij zich gereed moeten maken. Begrepen zij maar, dat leed en smart is om te ontwaken en om te dienen, dan zullen ook zij geen pijn voelen

en niet meer kunnen bezwijken.
Geen ziel blijft buiten dit alles, dit machtige en onmetelijke geluk, een ieder zal het ontvangen. Als zij willen ontwaken, dan jammeren en klagen zij niet meer, doch het onbewustzijn is in hen allen. Zij denken, dat zij waarachtig sterven en dat dan alles voorbij is. Innig smeek ik de Goden, mij nog eenmaal die genade
368
te schenken, nog éénmaal in één van mijn vele levens te mogen dienen, te wachten en te bidden om jou te mogen bezitten. Daarvoor wil ik leven en sterven, alles, ja alles dragen Myra, alles.
Hoe dankbaar zal ik zijn, als er onder al die zielen één is, die ik de oogen mag openen, zoodat zij de heerlijkheid Gods en de „weide” leert kennen. Door wat in mij leeft zal ik hun innerlijk leven openen en wakker maken, hun aantoonen, dat hun stoffelijk huis, ook al is dat huis een Tempel, toch een gevangenis is, waarin zij leven in den tijd dat zij op aarde zijn. Maar in dat stoffelijk huis, lieve Myra, in hun eigen Tempel, kunnen zij zich een geestelijk gebouw optrekken, dat in schoonheid alles overtreft waarin zij binnentreden bij aankomst aan deze zijde en het eeuwigdurende geluk ontvangen. Dat is dan hun eigen verkregen bezit, lieve Myra, doch door al die levens verdiend; en de Goden zegenen beide zielen.
Dit alles, ziel van mijn ziel, wilde ik je zeggen, en daarom smeek ik de Goden mij nog éénmaal te laten dienen, zoodat mijn gaven en de vleugelen volmaakt zullen zijn.
Ach, lieve Myra, je zal mij helpen, bewust of onbewust, waar je ook leeft, toch zal je mij steunen. Je zal in mijn nabijheid leven en mij die kracht schenken, zoodat ik alles zal begrijpen en kunnen geven, totdat mijn ziel leeg is en wij samen terugkeeren.”
„Dectar, mijn leven, mijn eigen leven, mijn heerlijkheid, mijn geluk, ik dank je innig. Innig dank ik de Goden voor deze genade, dat wij nu reeds één-zijn en één mogen blijven. Ik dank de Goden, dat wij weten dat niets ons scheiden kan en dat jij de éénige ziel bent onder al die millioenen zielen, die van mij is en bij mij behoort.
Dectar, mijn ziel, mijn liefde, dit is geen afscheid, het is het begin van onzen levensweg en de eerste steen van onzen Tempel, die wij samen zullen bouwen. Het zal een Tempel zijn, lieve ziel, schooner en machtiger dan alle aardsche Tempels, om allen die lief hebben te kunnen ontvangen.”
„Je woorden, mijn lieve Myra, geven mij de kracht alles te kunnen dragen. Ze zijn bezieling voor mij en voor het aardsche leven, dat komen moet. Hoe gruwzaam mijn huis ook zal zijn, jij zal
3<59
mij volgen. Hoe rijk ik daar ook zal zijn, lieve Myra, niets is te vergelijken met dit, dat wij thans kennen en bezitten en in ons diepe zieleleven zal blijven, zal groeien en bloeien, zoodat wij het allerlaatste bewustzijn op aarde behalen. Jouw liefde zal mij staande houden en ik zal mijn plicht doen, totdat de Goden

zeggen, dat het goed is.
Mijn leven en mijn ziel b

occult

hoe meer liefde je heb hoe meer witte magic

genii. But is it not insane to condone this any longer? These would-be genii must not remain in leadership any longer; don't you see where they are leading you?

What is the genius Adolph Hitler to you? Is he going the way that God wants us all to go? Is he not leading you into darkness and misery? Does he know spiritual love? Has he any love for you and your kin? Nothing does he care for you, —he and his kind, they are only out for power. Whatever the price, they are only promoting their own interests. How innocent and naive, to follow these men like a herd of sheep.

Children have a particular attraction for Hitler. But why? Treacherously he intrudes into their lives, pretending that he loves them, that he loves human beings. The people think that he is tender as a lamb. But the Other Side looks through him. They notice the poison that comes from him. The diabolical nature of this man is reflected in these caresses. This satanic mind robbed the German people of all their critique, their reason, so that, when he hugs the little ones, nobody sees the vampire in him. He plays "leave the little ones come to me" but he plays a false game. Corruption and falsehood is his nature, but millions of people cannot perceive it. The German child, by throwing his arms around his shoulders, falls into his evil net.

Adolph Hitler violates the holy life of Christ. He is repeating the outrage of Golgotha.

This genius for the evil is the reflection of astral darkness. His life is of the basest sphere of our astral world. And this genius" is to give Germany everything and Germany is to serve him! Germany was prostrate, divided, deadly wounded. Then this "genius" came along and claimed to be the doctor. He prescribed his medicine and the sick Germany trusting implicitly, gave her fate into his hands. Yes, the genius helped Germany to recover. But why? Why is he so anxious? Is it love for his people? If so,—why does he lead them to

slaughter? For the German people he is the wonder-man, but the rest of the world knows him already and—detests him,

Even the German psychologists do not see his true nature; they follow him too and see a demi-god in this beast. Who wants to know him truly has to follow the life of Christ; this only will enable you to see through him. Then you will see him, standing there as he really is, revealed as the wild animal which he is.

If this man had only continued in the way he had started, not only the German people but the entire world would have jusdy honored him. At that time he was fighting sincerely for the welfare of his nation and took steps that were designed to ensure the happiness of his people. Then he would have been celebrated and cheered as Christ had been cheered when He entered the holy city of Jerusalem on a she-ass. But his true nature did not remain obscure for long,—and soon it came out why he had been starting out so nobly and in what direction he really was going.

Then the world began to curse him and his evil followers. Oh, his followers,—there are so many among them who were present at the death of Christ on Calvary,—even the one who transfixed the body of Christ with his spear—and they all are bringing with their master, the “genius,” horrible misery upon mankind, especially upon the German people. By their abominable “Sieg-Heil, oh mein Fuehrer” they shall all perish. What they have built up in years of labor and sacrifice they shall destroy themselves and then go to their own ruin, the punishment for the German people and those demons.

Adolph Hitler could have received the blessing of Christ if he had used his power over the German people for the good, if he had taught them peace and concord in accordance with the teachings of Christ Himself. But now the work of his hands is accursed. Mankind has had enough of these “supermen,”—now the very language of his nation is abhorred. For our world, this kind of “genii” are insane. Don’t let them soil your lives and ideals any longer, don’t bring up

your children for them. No country should permit any more that such men raise their heads and come to power. They are poison for their nations and thoroughly bad. You should love them? Would you love the poison that brings you death?

These evil genii do not speak of a higher existence for this is foreign to them. They are not God-fearing and they go to no church. They only want to own the Earth. Isn’t that enough for you? And while they lay their hands upon everything, the real genius who is working for spiritual progress may perish of hunger.

This has to be stopped. Is it not about time that the nations come together and determine how these dictators can be abolished—no matter in what country they may be?
Every animal—dog or cat—has more consciousness in regards to the Universe and the life of God than those genii.
Even the tiniest insect is promoting progress, evolution,—but these “genii” fail. Listen to their base and hatefilled speeches, see their wicked deeds, and you shall recognize them. They want to lead you back to the jungle, to the times of the cavemen from where you have worked yourselves up already with much pain and tears. Is that right? Is that the aim of earthly life? Is it your ideal to let yourselves be slaughtered for the sake of their greed and diabolic instincts?
For our world these rulers represent nothing but spiritual poverty. They are arrogant; Hitler will go over your dead body in order to achieve his ends. He does not love humanity —he sterilizes you if he thinks it necessary. Don’t his actions speak for themselves? Would a person of spiritual consciousness act thus?
Yes, when the “genii” dropped their masks and showed their true faces, the people of Germany and Italy were shocked. Then they suddenly saw what the true motivations were behind their leaders’ actions. And what these genii were really worth is to be revealed in this last war. With all their talents and intuitions they still are making the greatest mis254
TODAY
takes and receive blow after blow until they have to go down for the last count.
They are obsessed, and then they shall be gone. And mankind, awakened by these shocking events shall know how to prevent the recurrence of such dictators.
The spiritual genius only has meaning for the Earth. This genius, too, shall be known by his deeds. He brings light and blessing, love and wisdom and all his actions are inspired by Christ Himself.
The German genius adopted for himself and for his nation a cross, the swastica, but, cursed by millions he has to perish with his cross. Providence lets him and his followers be destroyed as spirits from hell. Golgotha forces the German miracle to disappear from the face of the Earth.
Hider and Caiaphas were of significance for the Earth, but they brought pain, suffering and terror, and all this came down through history from Jerusalem. But now the evil animal with all its wickedness has to go down—after two thousand years. The Age of Christ shall make an end to his tyranny, and you cannot thank God and the Masters enough for this. God’s all-seeing eye has shown itself as your best protection. He has been watching over you that these tyrants have to be destroyed. He let the masters of Israel lead you through all this frightfulness, but you must see your way

clear to become united, and your churches will have to aid you in this. They have to give you herein a good example and unite into one organization that follows the spiritually conscious teachings of Christ, a doctrine which has not yet been adopted by even one single church on Earth.
Hitler and his evil friends have caused mankind to think, and this is the benefit which we derive from all the blood that has been spilled.
On Our Side there live spiritual genii, spirits of love who spread happiness wherever they go. They are serving mankind too. They want to bring the happiness of the heavens to Earth. For the same cause the prophets gave their lives, once,

and the children of God were ready to enter the den of the lions. Have you forgotten this? You, too, give of yourself—seek to become one with Christ, then no genius for the evil will ever be able to acquire power, no matter in what country.
The spiritual genii on Our Side lead us into the Kingdom of God. They don't feel themselves above the human beings; they are as we are: children of God. We have come to love them truly and we shall never forget what they have done for us. Their holy light is shining upon all of us.
Beloved of the Earth,—if you should make yourselves ready to receive them, what shall your lives be like? They shall become as our lives are: spiritually conscious.
It is the will of God that you follow Golgotha. Learn from Christ Who gave His all to prove His love for you. You, too, can leam from the life of Judas or else I would not have related it to you. Hitler and his kind will have to return to Golgotha, for there is no room for the evil in the Age of Christ. Wickedness shall be abolished by God's sacred powers, by the masters.

CHAPTER EIGHT

The Laws of Cause and Effect as Applied to the Individual, the Masses and Mankind in General

God is love, therefore it was never his will that His children should lead a life of pain and distress on Earth. Everything we have comes from God and it was His aim that we human beings should have love for each other.
If you study human history you will find that the misery and sufferings that have been caused by man himself are immense.
It is a mountain of evil, an accumulation of the wrongdoings of so many individuals, of the masses, of all mankind.
I have told you of the very first human beings who arrived at "This Side" and were faced by this mountain of wickedness. Their own transgressions on Earth had helped to heap this mountain and now they had to settle the account.
These politiek

transgressions had to be atoned for, or otherwise the heavens would remain closed. Consequently there comes a life for each individual being where he will have to pay the debts which he has made on Earth. Thus, what is called by the churches the “last judgment” is for us: the workings of cause and effect.

How, then, are we paying these debts which we ourselves have accumulated? The individual is doing this in his own way, through the loss of a loved one, perhaps, or through